

Socialistisk Arbejderavis

- kampagneavis mod ulighed og racisme

[Nummer 348 2. oktober, 2015] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

WWW.SOCIALISTER.DK

UD MED LØKKE OG DF

Sammenhold mod nedskæringer og racisme
Nej til kampfly og skattelettelser til de rige

Mads

SLÅ IGEN!

**STOP MILLIARDNEDSKÆRINGER
PÅ UDDANNELSE.
HÆV KVALITETEN. INVESTER
I FREMTIDEN.**

UddannelsesAlliancen

**KOM TIL
DEMO
29. OKT
KL. 16.00
PÅ RÅDHUSPLADSEN**

Løkkes finanslov

Voldsomt angreb på børn og unges liv

Løkke-regeringens finanslov vil spare 8,7 milliarder over 4 år på uddannelse hele vejen rundt: Folkeskole, gymnasier, erhvervsuddannelser, universiteter og forskning.

Jesper Juul Mikkelsen, foto: Klaus B Jensen

Hertil skal lægges, at der over de næste 4 år skal spares 2,4 milliarder kroner på børneområdet. Samlet tegner der sig et billede af et meget voldsomt angreb på børn og unges liv.

Regeringens nye finanslov skal ses i forlængelse af den tidligere regerings folkeskolereform, som har givet børn mindre fritid og forringet lærernes arbejdsforhold.

Oplæring til brutalt arbejdsmarked

Mange kritiserer regeringen for ikke at tænke på fremtiden, når den sparer på uddannelse og børnene. Men regeringen tænker på fremtiden på sin egen kyniske måde.

Med forringelser, nedskæringer og længere skoledage er denne og den tidligere regering ved at oplære den unge generation til et arbejdsmarked, som bliver mere og mere brutalt.

Længere arbejdstid, mindre fritid og mere konkurrence om job, løn og uddannelse. Det er det vi stilles i udsigt. Men enorme sociale konsekvenser til følge.

Modsvaret

Derfor er det vigtigt, at vi svarer igen. Det er vigtigt, at vi husker, at der er råd. Vi har aldrig været rigere som samfund. Pengene skal bare tages fra dem, som det er sværest at tage dem fra – nemlig de rige.

Derfor skal vi gå til kamp – ikke med en idé om, at vi kan tale regeringen til fornuft, men med et mål om at vælte den!

Det kræver, at vi organiserer os selv og hinanden til at protestere.

Et godt sted at starte er den demonstration, som en bred vifte af uddannelses- og faglige organisationer har indkaldt til i København den 29. oktober kl. 16 på Københavns Rådhusplads.

Overskriften er "Stop milliardnedskæringer på uddannelse!" – del og spred via Facebook.

En enkelt demonstration er en god start, men det er ikke nok.

Brug mobiliseringen til demonstrationen til at organisere kolleger og medstuderende til at diskutere, hvordan I selv kan organisere flere protester på jeres egen skole og i jeres egne byer.

Aktienedtur afslører hul genopretning

Verdens aktiemarkeder var i august endnu en gang præget af turbulens.

Af Joseph Choonara

Den umiddelbart udløsende årsag ser ud til at være et drastisk fald i de kinesiske aktiekurser siden juli måned.

Dette er i sig selv et stort problem for de kinesiske myndigheder. Ud over at forsøge at inddæmme de kinesiske arbejderes voksende kampe, har de forsøgt at opmuntre såkaldte "middelklasse"-kinesere til at investere deres opsparing på aktiemarkedet.

Så vi har oplevet det bizarre syn, at et angiveligt kommunistisk regime (der også uforbeholdent har bundet sig til markedet), som har brugt 200 milliarder amerikanske dollars af statens penge på et forsøg på at holde aktiekurserne oppe. Uden held.

Denne fiasko vil i sig selv punktere troen på, at den kinesiske stat med blot et fingerknips kan overvinde landets økonomiske problemer.

Det er muligt, at markederne andre steder i verden overreagerede på panikken på de kinesiske markeder. Imidlertid er frygten hos investorerne over hele verden ikke grundløs. Der ligger dybere problemer til grund for denne turbulens.

For det første er den kinesiske økonomi, under aktiernes og obligationernes

svingninger på overfladen, udsat for reelle vanskeligheder.

Den kinesiske vækst har været afhængig af et kæmpestort investeringsniveau, og siden 2008 har det være stærkt afhængig af kredit. Det, marxister kalder "overakkumulation", sker, når investeringerne sker for hurtigt i forhold til muligheden for at frembringe profit. Det er det, der ser ud til at ske i Kina.

Kan føre til ny krise

Eller som Martin Wolf har spurgt i Financial Times: "Giver det nogen mening at investere 44 pct. af bruttonationalproduktet og alligevel kun have en vækst på 5 pct.?"

Svaret er tydeligvis nej.

Den langsommere kinesiske vækst påvirker også andre økonomier, især i "det globale syd", som har forsøgt at ride på ryggen af Kinas boom ved at forsyne det med simple varer [f.eks. almindelige landbrugsprodukter, der fremstilles i store mængder, såsom korn, ris og sukker, red.].

For eksempel er Brasilien nu midt i den værste recession siden 1930'erne. Den saudiarabiske økonomi er også under pres, da oliepriserne er styrtet ned.

Endnu værre er det, at der nu er voksende bekymring, om at den bredere globale økonomi ikke vil gå ind i en ny periode med vækst. Men at alt, hvad der er opnået

siden krisen startede i 2007-8, har været at holde systemet kunstigt i live med økonomiske foranstaltninger såsom kvantitative lempelser og ultra-lave rentesatser.

Profitabiliteten er stadig i et dødvande. De europæiske og japanske økonomier er stagneret. Selv USAs økonomi er, efter historiske standarder, svag, og fremstår kun bedre, fordi ting står så slemt til andre steder.

Så bekymringerne går på, at når rentesatserne igen begynder at stige, og de kvantitative lettelser bliver udfaset, kan det føre til en ny krise.

Risikofyldt

Dette forklarer, hvorfor kommentatorer som den tidligere amerikanske finansminister, Larry Summers, der i forvejen hævdede, at verdensøkonomien kunne risikere permanent stagnation, nu opfordrer USAs centralbank til at udskyde stigninger i rentesatsen.

Stillet over for lave afkast på traditionelle investeringer, som fx amerikanske statsobligationer, tager investorerne del i en vild "søgen efter afkast", som har fået dem til at investere i mere risikofyldte aktier, specielt på nye markeder.

Når rentesatserne begynder at stige i økonomier som USAs, forventer man, at disse pengestrømme stopper.

Så Summers hævder: "Der har måske været finansiell stabilitet nok til at hæve rentesatserne for 6 eller 9 måneder siden, eftersom lave renter opmuntrede investorerne til at tage flere chancer og ville få virksomhederne til at låne penge og tage del i finansieringstekniske manøvrer.

Men nu "i dette skrøbelige øjeblik vil det at hæve rentesatserne risikere at skubbe visse dele af det finansielle system i krise, med uforudsigelige og farlige resultater". Med andre ord: Bliv ved med at holde renterne nede for at forhindre kollaps.

Socialist Review har i nogen tid peget på, at forud for krisen i 2007-8 var der en lang periode med relativ lav profitabilitet. Dette kan kun løses gennem ødelæggelse af store mængder uprofitabel kapital og uholdbar gæld. Indtil dette sker, bør vi ikke forvente noget stærkt opsving.

For tiden er økonomien fanget mellem en serie af bobler og muligheden for en ny krise forude – og ustabilitet på markedet er det uundgåelige resultat.

Se mere om økonomiske kriser på Michael Roberts' blog på thenextrecession.wordpress.com

Oversat fra Socialist Review nr. 405, september 2015.

Det mener vi

Ingen kan vinde alene

Modsætningerne øges i disse uger: På den ene side en ny regering, der fører politik for fremmedhaderne, storkapitalen og de velbærgede. På den anden side alle os, der rammes af deres angreb.

På Dansk Industris årsmøde i slutningen af september var stemningen høj. 1100 industribosser og politiske ledere – en stor del af den danske magtelite – var samlet, og der var mange roser til den nye regering.

Men i de kredse kan man ikke få nok. De vil have endnu mere erhvervsrettede uddannelser, afskaffelse af topskatten og højere pensionsalder. Og regeringen er med dem.

Oppositionslederen

Mette Frederiksen, den nye "røde" formand for det største "arbejderparti", har på forhånd forsikret, at hun ikke har tænkt sig at fastholde regeringens parlamentariske grundlag, DF, på deres valglofter.

Kontrasten til Jeremy Corbyn, den nye røde formand for det britiske arbejderparti, kunne næsten ikke være større. (Se side 12.)

Corbyn står sammen med sine vælgere, mod levebrødpolitikerne i sit parti, om at være mod nedskæringer og mod angreb på flygtninge.

Frederiksen står sammen med levebrødpolitikerne, mod sit partis vælgere, om at være for.

Hvad skal man med en oppositionsleder, der ikke engang vil udnytte den mest åbenlyse modsætning i regeringens parlamentariske bagland?

Vores side

Hvordan ser det så ud på vores side?

I nogle uger i september så det ud til, at regeringen fik modstand på et helt uventet spørgsmål: Del-og-hersk-spørgsmålet flygtninge.

Det var enormt oplivende at se de tusinder af mennesker, der gav konkret og symbolsk hjælp til flygtninge. På kort tid vendte stemningen, så et flertal mente, at Danmark skulle tage flere flygtninge. Regeringen måtte bøje sig.

Højdepunktet var demonstrationerne landet over 12. september, hvor 40.000 demonstrerede mod regeringens politik.

Magthaverne tilbage på banen

De, der var på gaden den dag var især dem, der i juni havde stemt på SF, Alternativet og Enhedslisten.

De måtte konstatere, at deres partier, med enkelte undtagelser, var usynlige på dagen. Som enkeltpersoner ja, men ikke som organisationer.

Heller ikke de faglige organisationer havde fundet det værd at markere, at fagbevægelsen står for solidaritet og sammenhold mod magthavernes del-og-hersk-politik.

Hvad skal man med en venstrefløj og med faglige ledere, der ikke vil være synlige, når deres bagland går på gaden?

Kort efter børstede Løkke & Co. stormens støv af sig – og fortsatte angrebene.

Fælles kamp

Magthaverne er i disse år i gang med et fælles angreb på sociale og demokratiske rettigheder over hele Europa.

Så nytter det ikke, at vi overlader den faglige politik til faglige ledere, folketingspolitikken til parlamentarikerne, forsvaret for flygtninge til flygtningevenner osv.

Det er nødvendigt, at vi opfatter et angreb på hvert af disse områder som et angreb, vi i fællesskab forsvare os mod.

Magthaverne er velorganiserede. Hvis ikke vi også organiserer os på tværs af vore særlige interesseområder, så vil vi alle tabe.

Ingen kan vinde alene. Og vi har brug for at vinde de næste kampe. Og for en venstrefløj, der siger det højt.

Politik for Dansk Industri

Besparelser på udlændingehjælp, uddannelse, kultur, kontanthjælp, førtidspensionister, klima og miljø samt fyringer i det offentlige. Pengene skal gå til erhvervslivet i form af afgiftsfritagelser, støtte til landbruget osv. – og til sundhed.

Af Jørn Andersen

"Styrkelse af sundhedsområdet" hedder regeringens overskrift på finansloven. Desværre kommer det ikke til at betyde bedre service eller arbejdsforhold på sygehusene.

Det er i realiteten et stort bluffnummer. Pengene er på forhånd spist op af tidligere aftalte nedskæringer, af generelle besparelser samt af voldsomt stigende medicinpriser.

Medicinpriserne stiger ca. 10 pct. om året – og er fordoblet siden 2007. Det har regeringen imidlertid ikke (modsat nogle andre lande) tænkt sig at gøre noget ved.

Udlændingehjælp

Den største besparelse sker på udlændingehjælpen. Her skal spares 2,3 milliarder alene i 2016, så bistanden nedsættes fra 0,8 pct. til 0,7 pct. af bruttonationalproduktet.

Det er "en massekræft på dansk udviklingsbistand," siger Mellemfolkeligt Samvirke. "Vi har brug for mere – ikke mindre – bistand for at bekæmpe fattigdom, klima-

forandringer og flygtningekriser på sigt."

Støt deres underskriftsindsamling på ms.dk/hjaelp-flygtninge.

Tager fra de fattigste

Besparelserne på andre områder er i den store økonomi relativt små (bortset fra uddannelsesområdet). Men retningen i dem er klar: Der tages fra de svageste stillede.

Det er mange af de samme grupper, der i forvejen blev ramt af Corydons besparelser. Især mange kontanthjælpsmodtagere, pensionister og førtidspensionister bliver hårdt ramt.

Det er lige så klart, at de, der kommer til at nyde godt af besparelserne, er dem, der også blev forgyldt af den forrige regering: De virkelig højtlojnnede og storkapitalen.

Kun en forsmag

Men angrebene er kun en forsmag. Regeringen har mere parat.

For det første havde man også tænkt at spare et større beløb på flygtninge. Det har dog vist sig umuligt, så det er udskudt til næste år.

For det andet kommer der et for-

slag til nye dagpengeregler fra dagpengekommisionen i slutningen af oktober.

Noget er allerede sluppet ud, fx at det skal bliver sværere at få dagpenge for folk med en lav indtægt. Det vil især ramme lavtlønnede på deltid, dvs. overvejende kvinder.

For det tredje er Dansk Industris krav om at "fjerne topskatten og hæve pensionsalderen" også en del af regeringens katalog.

Hvis ikke vi stopper dem, før deres planer bliver til virkelighed, bliver fremtiden for os og vore børn temmelig dystre.

Læs mere om finansloven side 7, om nedskæringer på uddannelserne side 2, om klima og miljø side 15 samt lederen på denne side.

Offentligt møde

Ja til flygtninge

- Nej til nedskæringer!

Hvordan vælter vi Løkke?

København: Torsdag 8. okt. kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34

Odense: Torsdag 22. okt. kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60

Århus: Tirsdag 20. okt. kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3

Østeuropa lukker grænserne for flygtninge

25 år efter jerntæppet faldt, er østeuropæiske stater igen ved at bygge mure for at forhindre folk i at flygte vestpå.

Af Dave Sewell, foto: Freedom House, flickr.com

Men denne gang blokerer de for afrikanske og mellemøstlige flygtninge på flugt fra krige og diktaturer. EU bruger regeringerne i regionen som grænsebetjente.

Men flygtninge har alligevel kæmpet sig igennem. Tusindvis rejste gennem Kroatien sidste uge, efter Ungarn har lukket grænsen til Serbien.

Aktivist i Migrant Solidaritet (Migszol), Karmen Kollar tog til den nyligt lukkede grænse ved Roszke i det sydlige Ungarn.

Hun beretter til Socialist Worker: "Tusindvis af mennesker var stoppet ved grænsen. Folk begyndte desperat at campere på motorvejen."

"Der var slagord som 'Vi vil have åbnet porten'. Men staten svarede med terror, fortalte Karmen: "Dagen efter var folk begyndt at samle sig ved en af de tidligere grænseovergange. Så dukkede anti-terror-politiet op."

"På en eller anden måde havde folk fået fat i en megafon og prøvede at forhandle med politiet. Til sidst begyndte de at kaste tomme flasker, og så et par sten eller tre. Jeg hørte en af betjentene sige: 'Endelig' – og uden advarsel begyndte de at peberspraye alle."

"Folk forsøgte at løbe, men

menneskemængden var for tæt. Jeg så folk begynde at græde og kaste op. Nogle migranter prøvede at kæmpe imod, satte ild til t-shirts og kastede dem mod politiet. Politiet svarede igen med tåregas og vandkanoner."

Racisternes dagsorden

Grænselukningen kommer efter seks måneders racistisk skræmmekampagne i regionen. Jan Ma-

jicek, revolutionær socialist i den tjekkiske hovedstad Prag, fortalte Socialist Worker:

"De taler om en 'ukontrollabel bølge' eller en 'trussel mod sikkerheden'. Sammen med islamofobien har dette skabt en giftig cocktail, som gavner det yderste højre."

"Tjekkiske, slovakiske, polske og ungarske regeringer undertrykker alle flygtninge – og bruger det til

at hæve budgetterne til politi og militær. Særligt i Ungarn er situationen alvorlig."

Det ekstreme højre-parti Jobbik organiserer farlige anti-migrantdemonstrationer. En af dem endte med, at flygtninge blev evakueret fra Keleti station i Budapest.

Både Jan og Karmen forklarer, at politikerne bruger EU som et "alibi" til at stramme grænsekontrollen.

Både Tyskland og Danmark lukkede grænserne, før Kroatien gjorde. Myndighederne i Frankrig og Østrig har forsøgt at kriminalisere hjælpen til flygtninge.

Samtidig er Englands grænse ved Calais stadig bedre forskanset. Betjente pebersprayer også flygtninge der.

EU politikere kritiserer Ungarns hegn – men det var alligevel et krav, der fulgte med EU-medlemskabet.

EU forgifter grænsepolitikken

Dette følger et mønster, vi allerede har set i Grækenland. EU krævede en mur langs Evros floden ved Tyrkiets grænse. Hundrevis af syriske flygtninge lavede en sit-in protest dér sidste uge.

De mente, at muren ville tvinge folk til at tage søvejen, som er langt farligere.

EU's grænsepolitik forgifter det politiske klima i de nye medlemsstater i Østeuropa på samme måde som i Grækenland. Men i Østeuropa er det langt sværere at yde modstand.

Jan sagde: "Vi skal kræve, at vores regering åbner grænserne og stopper deres krigs-lege. Men det er kun en del af opgaven. Den anden er at kæmpe for bedre jobs, løn, og velfærd – for at modbevise nazisternes og racisternes påstande om, at flygtninge er problemet."

Forkortet og oversat fra Socialist Worker (UK) nr. 2472, 22. sep. 2015

Flygtningekrisen kan løses

Af alle de store omfattende problemer, vi står overfor, er modtagelsen og velkomsten af flygtninge faktisk til at løse.

Men at stoppe det, der får mennesker til at flygte fra krig, klimakrise og fattigdom, vil kræve et opgør med det kapitalistiske system.

Af Anders Bæk Simonsen

Det kan ikke sikre en fremtid uden krige, dyb fattigdom, økonomiske kriser, kollaps og miljøkatastrofer. Det kan det ikke, fordi det er kapitalismens egne altødelæggende børn.

Men kapitalismen har også skabt et andet barn: Den brede arbejderklasse, de fleste af os almindelige mennesker. Vi er i dag verdens største klasse, og deler det grundvilkår, at vi sælger det eneste vi har – vores arbejdskraft – under betingelser, vi ikke selv er herre over, for at en kapitalist kan tjene på vores arbejde.

De færreste af os fra arbejderklassen over hele verden ønsker flere krige,

ringere miljø, fattigdom, ulighed og dårligere arbejdsforhold og velfærd.

Nationalisme

Magteliternes brug af nationalisme, deres tale om en særlig dansk eller vestlig kultur, der trues af andre, myterne om, at der ikke er råd og plads – alt dette skal skabe skel mellem almindelige mennesker på baggrund af hudfarve, etnicitet og religion.

Det bruges til at umenneskeliggøre "de andre", "de fremmede", "flygtninge og muslimer". Så kan vore magthavere bedre retfærdiggøre de millioner af døde i Mellemostens krige og den manglende humanisme, når folk flygter. Eller diskriminationen af en etnisk underklasse i Danmark, der konsekvent får ringere løn og arbejdsvilkår end "den danske arbejder".

Intet tyder på, at flygtningekrisen vil stoppe i nær fremtid. Flere og flere almindelige mennesker opdager, at politikerne ikke bare mangler svar, når det gælder flygtninge, men også på andre vigtige spørgsmål.

Venstrefløjen og arbejderklassens organisationer bør blankt afvise de nationalistiske myter og gå i offensiven, tage boksehandsken på og indlede en kamp mod eliteerne for en verden, der også vil være en verden i fremtiden.

Hvis vi som venstrefløj og fagbevægelse ikke forstår situationens alvor og nøjes med at forsvare "det nationale Danmark", vi grundlæggende ikke har nogen kontrol over, skyggebokser vi blot med os selv.

Hvis vi skal forandre verden og dermed sikre os selv en fremtid, skal vi kæmpe for en bevægelse, der har hjerne og muskler til at give magthaverne et endegyldigt knockout. Hjerne og muskler til at inddrage alle de folk, der krænkes og trues af kapitalismens altødelæggende børn: Krige, miljøkatastrofer, fattigdom eller racisme og sexismen.

Men samtidig også hjerne og muskler til at tage bevægelsen ind på den kampplads, hvor vi kan ramme magthaverne allerhårdst: På alle verdens arbejdspladser, hvor deres rigdom skabes.

Flygtninge i tal

Krigen i Syrien er den primære årsag til flygtningestrømme i dag.

Over 4 millioner mennesker er på flugt fra Syrien. 95 pct. af dem befinder sig i Tyrkiet (1,9 millioner flygtninge), Libanon (1,2 mio.), Jordan (650.000), Irak (249.463 – og 3 mio. internt fordrevne irakere) og Egypten (132,375)

Ifølge The Guardian ankommer 8.000 flygtninge og migranter hver dag til Europas grænser.

En halv million migranter har i 2015 krydset Middelhavet med kurs mod Italien og Grækenland. Yderligere næsten 3.000 er omkommet i forsøget. (Kilde: International Organization for Migration)

De fleste flygtninge kommer fra lande, der er præget af konflikt og/eller fattigdom. Top 10-lande, der sender flygtninge til Europa: Eritrea, Nigeria, Somalia, Sudan, Syrien, Gambia, Bangladesh, Mali, Senegal og Ghana

TRE MYTER DER BRUGES MOD FLYGTNINGE

“Der er ikke råd. Der er ikke plads. De er en trussel mod vores kultur.”

Det er de mest udbredte myter, som bruges mod flygtninge. **Anders Bæk Simonsen** afdækker virkeligheden bag myterne.

MYTE: DER ER IKKE RÅD

Når almindelige mennesker oplever, at de har sværere og sværere ved at få pengene til at slå til, at servicen i velfærdssamfundet er mangelfuld eller fraværende, billetpriser til transport stiger og stiger, at skoler og arbejdspladser i lokalsamfundet lukker ned samtidig med, at kontanthjælpen og dagpenge beskæres, er det ikke mærkeligt, at folk spørger, om vi har nok ressourcer til at tage imod flygtninge.

Men sandheden er, at det ikke er et spørgsmål, om der er ressourcer nok, men om hvordan ressourcerne fordeles. Efter 2. verdenskrig tog Danmark imod 250.000 flygtninge. Nu skændes regeringen og DF om at tage imod 1000.

Da man dengang tog imod de 250.000 tusinde primært tyske flygtninge, var bruttonationalproduktet flere gange mindre, end det er i dag. Det danske samfund var altså

dengang betydeligt fattigere.

Men de efterfølgende år var ikke af den grund ensbetydende med økonomisk ruin på grund af flygtninge – tværtimod var tiden efter 2. verdenskrig og frem til starten af 70'erne kendetegnet ved uset høj økonomisk vækst.

I dag er der altså rigeligt med ressourcer i samfundet til at tage imod flygtninge. Spørgsmålet er nærmere, hvad vores magthavere vælger at bruge vores ressourcer på?

Det forestående indkøb af nye kampfly, der skal bruges til mere krig – og dermed flere flygtningestrømme – vil i første omgang koste 30 milliarder kr. Men beløbet vil stige til 100 milliarder kr., hvis man indregner service, reparationer osv., ifølge ph.d. studerende på Syddansk Universitets “Center of Warstudies”, Jon Rahbeck-Clemmensen.

Skattesny

Desuden snyder multinationale firmaer, danske virksomheder, spekulanter og andre krejlere statskassen for

kæmpestore milliard-beløb. Imens har skiftende regeringer sparet 3.000 af Skats medarbejdere væk.

Ifølge de økonomiske vismænd mister Danmark årligt 7-14 mia. kroner alene på grund af 1.200 multinationale virksomheders omgåelse af skatteregler.

Udover skandalen om de 6,2 mia. kr., som udenlandske investorer de senere år har frarøvet statskassen, vurderes det, at imellem 40-50 mia. kr., som virksomheder og borgere skylder Skat, er tabt for altid med lukningen af “Et Fælles Inddrivelsessystem” for nyligt.

At tage imod flygtninge er småbeløb i forhold til disse enorme beløb, som spildes. Der er massevis af milliarder at hente i skatteparadiser, hos de rige og indkøb af kampfly.

Investér dem hellere i mennesker på flugt fra krig og nød – vore kommende kolleger, klassekammerater og kærester.

MYTE: DER ER IKKE PLADS

Mens diskussionerne kører om “udkants-kommuner”, som folk flytter fra, siges der, at vi ikke har plads til asylansøgere.

Sidste år blev der sat fokus på rigmandskommunen Holte, der nægtede at tage imod flygtninge, selv om der må siges at være rigeligt med grunde og boligplads til nogle få flygtninge.

Der har været historier, hvor der harmes over, at flygtninge har fået lov til at springe over på ventelisterne i boligelskaberne.

For det første afspejler køen i de almindelige boligforeninger, at der mangler billige og gode boliger flere steder i landet, hvor folk med almindelig og lav indtægt kan flytte ind.

Men der står masser af tomme erhvervsgrunde, der

kunne tages i brug. Ifølge dr.dk er der sket en tredobling af tomme lager- og fabriksbygninger fra 2007 til 2014.

Det vil ikke kræve ret meget at gøre disse til gode boliger for alle de folk: Fattige, flygtninge, studerende og familier, der mangler en bolig.

I hele Europa står der tomme boliger, der vil kunne huse op mod 11 millioner mennesker. Der er altså rigeligt med plads.

MYTE: FLYGTNINGE ER EN TRUSSEL MOD VORES KULTUR

Flygtninge, især islam og muslimer, bliver konstant fremhævet som en trussel mod vores særlige danske kultur af højrefløjens politikere og debattører. Fænomenet har desværre bredt sig over den politiske midte.

En ny doktorafhandling fra professor Garbi Schmidt om indvandringens historie på Nørrebro de sidste 130 år fastslår, at hver eneste indvandring mødes af skepsis fra det etablerede Danmark.

Svenskere, russere, polakker og jøder er alle gennem tiden blevet udpeget som særligt “amoraliske”, “kriminelle” og med andre værdier end “os”. I dag vil de færreste mene, at disse folk udgør en bestemt trussel mod samfundet.

Men ovenstående argumenter mod datidens indvandringsgrupper kender vi fra vor tids debat mod flygtninge og muslimer.

Hvis kultur?

I virkeligheden ligger den første fælde i denne diskussion allerede i adskillelsen mellem “deres” kultur og “vores” kultur.

Når redaktionschefer, borgerlige bloggere og levebrødspolitikere som Kristian Thulesen Dahl, Inger Støjberg og Pia Kjærsgård snakker om en dansk kultur, der trues af flygtninge og muslimer, er det først og fremmest et nationalistisk greb.

Det skal dække over de kæmpe forskelle, der er mellem den kultur, Pia Kjærsgård med en millionløn og bolig i Gentofte lever i, og den virkelighed, langt de fleste almindelige mennesker i Danmark lever i.

Ovenstående politikere har stemt for krige, forringelse af dagpenge, kontanthjælp og førtidspension, salget af DONG, bankpakker, skattelettelser til de rigeste, højere politikerlønninger til dem selv, nedskæringer i stat og kommuner – der betyder lukning af sygehuse og skoler.

De fremhæver sig selv som ytringsfrihedens forkæmpere, men står konsekvent på arbejdsgivernes side, når ytringsfriheden trues på arbejdspladsen – det sted almindelig mennesker bruger de fleste af deres vågne timer.

De snakker om rettigheder for kvinder og seksuelle minoriteter, men repræsenterer politiske tendenser, der historisk har modsat sig kampe for mere lighed og

stemt mod reformer, der sikrede mere formel lighed.

I virkeligheden repræsenterer de; repræsentanter for den herskende klasse, den største trussel mod vores kultur på flere planer:

De angriber vores faglige rettigheder, løn og velfærd. Og det kan tydeligt mærkes i vores hverdag.

De skaber flere flygtninge

Deres tilslutning til frihandelsaftaler og strukturtilpasnings-programmer, der frarøver mindre stærke lande betydelige ressourcer, skubber flere mennesker ud i håbløshed og dermed udvandring.

Gennem krige og opbakningen til diktatorer skaber de en situation, der sætter millioner af mennesker på flugt. Gennem rivaliseringen mellem USA, Rusland og Kina (og et væld af alliancer med regionale magter) truer de verdensfreden.

Endelig er de manglende eller halvhjertede forsøg på at imødekomme miljø- og klimakrisen en trussel mod selve vores overlevelse som art.

Migrant eller flygtning?

Begreber om flygtninge og migranter spiller en vigtig rolle i udviklingen af nationalstater og en verdensorden med vestligt overherredømme.

Af Marie Jæger

Et eksempel er racistiske ideer om europæisk civilisatorisk og kulturel overlegenhed, som var en forudsætning for, at slavehandlen og koloniseringen – begge grundlæggende for fremvæksten af europæisk kapitalisme – overhovedet kunne lade sig gøre.

Disse ideer bandt identitet til det geografiske område, hvor man havde sin oprindelse. Geografisk oprindelse, religion, kultur og sprog blev grundlag for koloniserernes del-og-hersk-administration.

Mange bosættere fra Europa var blandt de fattigste i de lande, de rejste fra. Som altid havde migrationsstrømme en klar klasse-karakter.

Fattigdom og undertrykkelse i Europa havde allerede radikaliseret de europæiske bosættere. Europæisk nationalfølelse var en vigtig måde at undgå oprør på.

Giver ro på hjemmefronten

Da bosætterne rejste til kolonierne, var det med statsstøtte og en fordelagtig social status sammenlignet med de oprindelige folk. Samtidig gjorde autoriteterne alt for at styrke europæisk kultur og nationalfølelse.

National identitet spillede på den måde en vigtig rolle i at spille fattige bosættere og en endnu fattigere lokalbefolkning ud mod hinanden og derved stabilisere magten i hænderne på den europæiske herskende klasse – både i kolonierne og i Europa.

Ideer om europæisk overlegenhed tjente ikke kun til at legitimere umenneskelig behandling af den oprindelige befolkning i kolonierne. De kunne også bruges mod mennesker inden for de europæiske staters grænser, som faldt udenfor den nationale norm.

Det foregår endnu ...

Vi kan fortælle en næsten identisk historie om moderne kapitalisme:

I 1990'erne stod det klart, at mange økonomier i det Globale Syd ikke havde formået at tilpasse sig en nyliberal verdensorden med åbne markeder.

Det var skrøbelige stater, som kun havde få årtiers selvstændig historie efter kolonitiden. Mange var stadig præget af konflikter, der udsprang af koloni-tidens del-og-hersk-administration.

Dertil kom IMF's "struktur-tilpasnings-programmer" (nyliberale reformkrav, der følger lån i Verdensbanken). Gennem krav om privatisering, minimering af den offentlige sektor og åbne markeder drev det mange lande ud i endnu dybere fattigdom.

IMF's og Verdensbankens nyliberale reformer var på det tidspunkt en af de vigtigste grunde til, at folk flygtede fra det Globale Syd.

I Vesten blev de, der flygtede fra nyliberalismens konsekvenser, kædet sammen med de samme karakteristika, som prægede de lande, de flygtede fra: Kaos og usikkerhed.

Det ydre fjendebillede af en Tredje Verden i selvforskyldt kaos spejledes i det indre billede af flygtninge, som i sig selv sås som bevis for dette kaos. Begge bidrog til at tage opmærksomheden væk fra magten.

Racismens ansigter

Det er ikke svært at fortælle samme historie om islamofobi og behovet for at legitimere Vestens krige i den arabiske verden og indre fjendebilleder af terrorister og religiøs fanatisme.

Det er i den sammenhæng, vi må forstå den nuværende flygtningedebat. Den henviser primært til folk, som flygter fra Vestens fjende nr. 1: Islamisk ekstremisme. Det har givetvis en betydning for den solidaritet med flygtninge, der er blomstret op de seneste uger.

Islamofobien er ikke forsvundet, bare fordi alle taler om flygtninge nu. Racismen mod sorte, som opstod under koloni-tiden, har fx overlevet 200 års bølger af racisme vendt mod den ene eller anden gruppe.

Lag på lag

Når nye ansigter af racismen vokser frem, erstatter det ikke tidligere ansigter af racismen. Tværtimod lægger nye lag af racismen sig ovenpå tidligere.

"Flygtninge" og "muslimer" er begge begreber, som er blevet brugt til at skabe fjendebilleder både inden for og udenfor nationalstatens grænser og dermed sløre de reelle uligheder, som skabes af klasseforskelle.

Når vi viser solidaritet med flygtninge, må vi undgå at gøre det på præmisserne af andre, eksisterende former for racisme, herunder islamofobi.

Hvis vi kun nævner flygtninge, når vi taler om åbne grænser, accepterer vi implicit, at andre grupper afvises ved grænsen pga. deres baggrund – højst sandsynligt på et racistisk grundlag.

Derfor skal vi både byde flygtninge, muslimer og alle andre migranter velkomne – og kræve åbne grænserne for alle.

ARBEJDERKLASSEN UDEN HJEMMLAND

Kapitalismen har siden sin spæde begyndelse revet folk bort fra deres geografiske rødder, drevet dem på flugt og på jagt efter sikkerhed og brød på bordet.

Af Marie Jæger, foto: Klaus B Jensen

Masse-migrationer er en integreret del af kapitalismens historie og har en klar klassekarakter. Det er arbejderklassen, de udbyttede og de undertrykte, der desperat søger en anden tilværelse.

Formet af kapitalens behov
Fremvæksten af den kapitalistiske, industrielle produktion i England i 17-1800-tallet var i sig selv baseret på en massiv folkestrøm fra land til by. Mange fik frataget den jord, de levede

af at dyrke, og havde intet andet valg end at søge ind til byen og træde ind i den nye industriarbejderklasse.

Slavehandel var en anden del af fundamentet for europæiske kapitalismes vækst. Den bragte i løbet af 250 år op mod 20 millioner slaver til Amerika.

Efter slaveriets officielle ophør i 1830'erne startede en omfattende fragt af kontraktarbejdere – i løbet af et århundrede op mod 37 mio. – fra Indien, Japan og Malaysia til de europæiske kolonier.

Samtidig udvandrede mange (fx 17 mio. fra de britiske øer) – over 80 pct. af dem til Nordamerika. De var ikke blot på eventyr. Det var de fattigste og mest undertrykte i Europa, som udgjorde det overvældende flertal af dem, der krydsede Atlanten.

Enden på masse-migration

Efter 1. verdenskrigs afslutning svandt migrations-strømmene ind for første gang i 200 år.

Samtidig faldt efterspørgslen på fremmed arbejdskraft i Vesten pga. en generel effektivisering af produktionen.

Det var på det tidspunkt, man første gang begyndte at skelne mellem forskellige typer migranter – herunder flygtninge som en særlig kategori.

Det er tydeligt, at disse begreber blev formet af, at man ikke længere havde brug for deres arbejdskraft.

Flygtningebegrebet splitter

Flygtningebegrebet er siden omformet og omfortolket efter, hvad der tjente forskellige staters interesser.

Kort sagt indgår begrebet i opdelingen af arbejderklassen i kategorier, som i lyset af kapitalismens historie fremstår meningsløse. Den globale arbejderklasse er historisk flyttet rundt efter kapitalismens for-godtbefindende med store menneskelige konsekvenser til følge – uanset hvad vi kalder dem.

Den globale arbejderklasse har intet hjemland.

Regeringen angriber ikke kun flygtninge

Der har med rette været fokus på den nye regerings umenneskelige linje over for flygtninge. Men det er kun én side af den kurs, de højreorienterede dikterer for Danmarks fremtid. Hvad Venstre giver DF i racistisk udlændingepolitik, får de igen i nedskæringer og skattelettelser.

Af Lars Granerud, foto: Klaus B Jensen

Venstres finanslovsforslag indeholder nedskæringer på 2 % på alle offentlige budgetter, og ud over det en generel sænkning af de offentlige udgifter på 15 mia. kroner i perioden 2016-2020 og en række besparelser på kerne-områder. Desuden vil regeringen skære ned på uddannelser.

15 mia. kan være en svær størrelse at have en følelse for. For at sætte det i relief: Den nyeste bestilling af kampfly koster 150 mia., og de 15 mia. er kun en brøkdel af de samlede besparelser i en offentlig sektor, der i forvejen er skåret mere end ind til benet.

I stedet for at bruge pengene på velfærd vil regeringen bruge dem på kampfly og skattelettelser til de rigeste.

Undskyldningerne

Venstre ved jo godt at deres økonomiske politik ikke er den mest populære i Danmark lige nu.

De blev det tredjestørste parti ved valget, og deres mandat kommer hovedsageligt fra DF, som jo gik ud før valget og lovede, at der ikke skulle ske besparelser på det offentlige.

Så derfor har Venstre måtte forklare deres nedskæringer på en måde, så studehandlen mellem dem og DF ikke blev for udtalt.

Claus Hjort Frederiksen har brugt EU's retningslinjer for underskuddet på statsfinanserne som forklaring på, hvorfor vi bliver nødt til at skære ned på det offentlige. Danmark ville dog langt fra være det eneste land, der ikke overholdt retningslinjerne, hvis vi valgte at bruge pengene på velfærd.

En anden undskyldning Claus Hjort Frederiksen bruger er, at arbejdsstyrken er blevet formindsket med 5.000, fordi flere har valgt at tage en uddannelse grundet krise og arbejdsløshed. Det vil, siger Claus Hjort, på langt sigt føre til et større tab i den danske stats indtægter.

Problemet er bare, at for at det skal

blive et tab, skal alle disse mennesker vedblive med at være i uddannelse, selv efter der måske kommer arbejde til dem, hvilket ikke er sket endnu. Så selv Dansk Statistik, hvor regeringens tal kommer fra, har været ude og kritisere udregningerne for at være forkerte.

Klimaet går ikke fri

Et af de områder, som regeringen vil lave ekstra besparelser på, er de "grønne" områder. I alt vil regeringen spare 340 mio. på klimaet. Blandt andet gennem nedlæggelse af puljer til grønne initiativer og genindsætning af afgifter på visse varer, der var fritaget før grundet deres effekt (eller netop mangel på samme) på miljøet.

Ud over dette ønsker regeringen også at fjerne vores ambitiøse mål om at reducere vores CO2-udledning med 40 pct. i 2020 og vores ønske om at blive uafhængige af kul. Regeringen ønsker ikke at stille krav til virksomhederne for ikke at forstyrre deres profit.

Venstre-regeringen – støttet af DF – varetager de rigeste og virksomhedernes interesser på bekostning af almindelige mennesker.

Flygtninge-solidaritet nedefra

Af Marie Jæger

Mens magthaverne har travlt med at forsøge Fort Europa, er en solidaritets-bevægelse med flygtninge vokset op fra neden.

Folk over hele Europa er valfartet til grænser og togstationer for at byde flygtninge velkommen og forsyne dem med mad, tøj og andre fornødenheder.

Mange er kørt til Ungarn for at hente flygtninge. Fx de 140 biler, der i begyndelsen af september forlod Wien med kurs mod Budapest – på trods af at aktivister tidligere er blevet arresteret for at have forsøgt at hjælpe flygtninge til Vesteuropa.

Overalt i Europa åbner folk deres hjem for flygtninge. 780 tyskere har tilbudt et værelse til en flygtning gennem Refugees Welcome, og 7 pct. af briterne siger, de er klar til at åbne deres hjem for flygtninge.

Samtidig har et aktivistisk initiativ i Island fundet 10.000 islandske hjem, som er klar til at tage imod flygtninge. Netværket bruger deres gæstfrihed til at lægge politisk pres på regeringen for at tage imod flere flygtninge.

Politisk modstand

Den akutte nødhjælp til flygtninge har gjort en kæmpe forskel for mange mennesker og viser, at mange er klar til at bidrage aktivt for at sikre en anstændig behandling af flygtninge.

Men hvis vi skal sikre en anstændig velkomst til de millioner af flygtninge, som vil søge mod Europa de kommende år, er bevægelsen nødt til at være klar til en politisk kamp mod magthaverne.

Derfor er det af afgørende betydning, at der den 12. september var over 100.000 europæere på gaden i solidaritet med flygtninge.

Demonstrationerne sendte et klart signal til magthaverne: Velkommen til flygtninge, intet menneske er illegalt!

Demonstrationer 12. september

I London demonstrerede 50.000, i København 30.000, 14.000 i Hamburg, 5-7.000 i Århus, 5000 i Wien, 3000 i Paris.

I Odense demonstrerede 7-800. Nogle hundrede demonstrerede i Aalborg, Svendborg og Padborg.

Der var desuden demonstrationer i Grækenland, Spanien, Schweiz, Irland og Sverige.

“Flygtninge-krisen” og magthavernes krise

Europas magthavere har problemer med at håndtere konsekvenserne af deres egen politik.

Skønt EU-landene netop har indgået en aftale om at fordele 120.000 flygtninge mellem sig over de kommende år, er det langt fra tilstrækkeligt. Ifølge FN kan Europa forvente millioner af flygtninge de kommende år.

Men ingen af de europæiske magthavere ser ud til at have lyst til at tage imod flere flygtninge, end EU-kvoterne pålægger dem.

Tværtimod øger de kontrollen ved grænserne: Tyskland, Østrig og Slovakiet har trodset Schengen-aftalen og opsat grænsekontrol. Ungarn har hegnet grænsen mod Serbien af med pigtråd.

Der er intet, der tyder på, at europæiske politikere er indstillet på at tackle fremtidens flygtningestrømme med noget, der ligner solidaritet eller medmenneskelighed.

Derfor er det op til en politisk bevægelse nedefra at sikre solidaritet og medmenneskelighed, når vi modtager flygtninge – både akut og på længere sigt.

DET GRÆSKE VALG

Valget 20. september gav næsten samme resultat som valget 25. januar. Alligevel er der en verden til forskel.

Af Jørn Andersen

Valget i januar var et "håbets valg" – håbet om, at SYRIZA ville stoppe EU-bossernes og de foregående regerings nedskæringer og fyringer.

Valget i september var et "frustrationernes valg". Trods 62 pct. Nej ved folkeafstemningen i juli accepterede SYRIZA kort efter en værre aftale end alle tidligere regeringer.

Det afspejlede sig i valgdeltagelsen på 56,5 – mod næsten 64 pct. i januar.

De borgerlige fejlede

Men det var ikke kun SYRIZA-vælgere, der ikke stemte.

Det konservative Nyt Demokrati så ud til måske at kunne vinde over SYRIZA – men endte med at tabe ét mandat. Nedskæringspartiet To Potami tabte en tredjedel af sine stemmer.

Selv det nazistiske Gyldent Daggry formåede kun at vinde ét mandat – i en situation med en dyb parlamentarisk krise, og hvor Grækenland er hårdt ramt af flygtningekrisen.

SYRIZA

SYRIZAs valgsejr betyder ikke opbakning til flere indrømmelser til EU-bosserne. De fleste stemte SYRIZA for at undgå, at de borgerlige vandt.

Premierminister Tsipras vil fortsat have store problemer: EU-bosserne presser for endnu flere nedskæringer. Omvendt er SYRIZAs vælgere i september

langt mere kritiske end vælgerne i januar.

Venstrefløjen

Det nye er, at over 9 pct. af vælgerne stemte på partier til venstre for SYRIZA. Ingen andre steder i Europa ser vi et sådant billede.

Men samtidig er det en venstrefløj, der står med meget store udfordringer:

Hvordan kan de 9 pct., der stemte til venstre for SYRIZA og mange af dem, der stemte på dem, samles om at opbygge fælles modstand mod nedskæringspolitikken – og et politisk alternativ til SYRIZA?

Det største parti til venstre for SYRIZA, kommunistpartiet KKE, formåede ikke at vinde frafaldne fra SYRIZA.

KKE-ledelsens opfordring til

hverken at stemme Ja eller Nej ved folkeafstemningen i juli satte dem på sidelinjen. Det samme gør deres sekteriske politik, hvor de aldrig foreslår fælles aktiviteter, der kan opbygge en bredere modstand.

De 155.000, der stemte på Folkeenheden (de der forlod SYRIZA), er klare modstandere af kompromisser og nedskæringspolitik.

Men Folkeenheden formåede kun at præsentere et parlamentarisk alternativ. De havde ingen bud på, hvordan modstanden blandt almindelige arbejdere og studerende kan opbygges.

De nåede med 2,86 pct. lige netop ikke over spærregrensen på 3 pct.

ANTARSYA

Den anti-kapitalistiske koalition

ANTARSYA gik en smule frem til 0,85 pct., selv om et par af grupperne i koalitionen kort forinden gik over til Folkeenheden.

ANTARSYAs fokus er at opbygge udenomsparlamentarisk modstand og skabe et politisk alternativ med det udgangspunkt.

ANTARSYA har vist sig i stand til at samarbejde med medlemmer af SYRIZA, KKE og Folkeenheden i sådanne kampe. Og de har spillet en vigtig rolle i opbygning af modstanden mod nazisterne i Gyldent Daggry.

Valget har givet et bedre udgangspunkt for det perspektiv – men også vist, at udfordringerne er store.

Læs også udtalelsen efter valget fra det græske Socialistisk Arbejderparti, SEK: bit.ly/1FDEJ7q

Grækenland:

Demonstration mod nazisters 4 forsøg på comeback

Tusinder marcherede gennem Athens gader sidste lørdag for at markere, at det er to år siden, nazisterne myrdede den antiracistiske rapper Pavlos Fyssas.

Af Petros Constantinou i Athen

Syriske og afghanske flygtninge marcherede sammen med andre indvandrere, studerende og fagforeningsfolk.

Fascisterne forsøger at iscenesætte et comeback ved hjælp af racisme mod flygtninge – men folk konfronterer dem.

Demonstrationen viste, at bevægelsen er klar til kamp efter det græske valg.

Venstrepartiet SYRIZA blev genvalgt på trods af sin støtte til en ødelæggende nedskæringsaftale med EU.

Den ledende pakistanske aktivist Javied Aslam blev anklaget for at forstyrre den offentlige orden i denne uge, efter at have råbt i en megafon på en anti-korruptionsdemonstration uden for den pakistanske ambassade.

Han påpegede, at protesterende rengøringsassistenter havde råbt i gaden i over et år. Overraskende svarede dommeren: "Orden i denne by vil endelig blive genoprettet."

Men premierminister Alexis Tsipras måtte fyre ministeren Dimitris Kammenos fra SYRIZAs højreorienterede koalitionspartner, De Uafhængige Grækere, for at komme med homofobiske og antisemitiske udtalelser på Twitter.

Det er et tegn på, at den nye regering er svag – og dets tilhængere er mere kritiske.

Petros er koordinator for KEERFA, Bevægelsen mod racisme og den fascistiske trussel.

International anti-racistisk konference i Athen

KEERFA har indkaldt til et internationalt møde den 10.-11. oktober for at styrke kampen mod racisme og fascisme.

Konferencen skal bl.a. forberede næste års europæiske aktionsdag, 19. marts 2016.

De seneste 2 år er aktionsdagen også blevet markeret i Danmark af bl.a. Racismefri By.

Repræsentanter for Internationale Socialister/ISU og Racismefri By deltager i konferencen i Athen.

Se også: tinyurl.com/oqlxfkv

Yanis Varoufakis

"Venstrefløjen skal passe på venner, der er bange for at konfrontere de rige"

Grækenlands tidligere finansminister Yanis Varoufakis var blandt dem, der gjorde oprør mod SYRIZAs støtte til nedskæringer i parlamentet.

Han sagde til den britiske avis Socialist Worker:

"Jeg er sikker på, at Jeremy Corbyn [Labours nye formand, se side 12] forstår, at han vil blive mødt med voldsom modstand. Der vil være alle mulige unfair strategier for at trække tæppet væk under hans fødder.

Karakter-mordet er allerede begyndt og vil intensiveres, hvis magthaverne begynder at frygte, at han vil ødelægge dem.

Men mit råd til Jeremy er: Pas på dine venner – på dem, der er bange for at gå for langt i konfrontationen med magthaverne. Den frygt kan ændre sig til noget mere dystert.

Kig på vores erfaring. SYRIZA lå altid på omkring 4 procent i meningsmålingerne. Så pludselig blev vi løftet op til svimlende højder. Det var et stort øjeblik i historien.

Magthaverne i Europa så på dette fænomen og var, ganske rationelt, bekymrede. Jeg havde 75 procents opbakning, fordi jeg reelt førte en klassekrig.

Så de besluttede, at de var nødt til at udrydde os ved hjælp af alle de våben, de havde til rådighed – og det gjorde de.

Ved folkeafstemningen – selv mens bankerne var lukkede, og folk blev truet – stemte 62 procent Nej i stedet for at acceptere, at vores regering var blevet jordet. Men vi blev væltet indefra.

På billedet ses Yanis Varoufakis, Foto: Jörg Rüger på Wikimedia Commons

Våben

Nedskæringer er et vigtigt våben i klassekrigen, men det er ikke hele pointen. Pointen handler om magt – og nedskæringer bruges af den herskende klasse for at minimere arbejderklassens magt.

Forræderiet mod de 62 procent forårsagede umådelig sorg og modløshed.

De mennesker, der var ude i gaderne for at protestere og derefter stemte Nej, er i en tilstand af dyb depression.

Mine venner ønsker ikke at stemme, og partiet er splittet i tre grupper.

Den præsidentielle gruppe har solgt deres sjæl og er i stigende grad en del af systemet.

De fortæller folk: "Vi vil torturere dig, men mindre entusiastisk end de andre." Det er ikke noget, man kan

blive begejstret over.

Folkeenheds-splittelsen er gode kammerater og venner. Men de søger i fortiden efter en løsning for fremtiden. De falder tilbage til isolationismens tryghed i Europa.

Men der er en større gruppe af mismodige mennesker, der forsøger at finde nye måder at blive politisk engagerede. Og jeg er en af dem."

Oversat fra Socialist Worker (UK) nr. 2471, 15. sep. 2015.

ALTERNATIV TIL VENSTRE-REFORMISMEN

SYRIZAs afbøjning over for de samlede europæiske herskende klasser rejser alvorlige spørgsmål for os som socialister.

Af Charlie Lywood

Her har vi et politisk parti i et mellemstort europæisk land, som helt entydigt har arbejderklassens opbakning – hvilket kom til udtryk ved to valg og en folkeafstemning inden for ét år. Sidstnævnte viste endda, at der faktisk var et flertal af grækere, som var parate til at trodse EU.

Alligevel har SYRIZA ikke kunne afvise at gennemføre "reformer", som hovedsageligt er vendt imod arbejderklassen. En accept af gælden, som SYRIZAs støtter ikke har lod eller del i, og en lang, smertefuld forarmelse af samfundet de næste mange år fremover.

SYRIZA blev endnu engang stemt til regeringsmagten. Ikke med begejstring, men fordi der ikke var et reelt alternativ.

Skræk-scenariet lige nu er, at de kommende brutale angreb på velfærdens samt flere privatiseringer vil gøre SYRIZAs base opgivende, og bane vej for en reaktion til højre. I værste fald meget til højre som Gyldent Daggrys 7 pct. vidner om.

Det er et ret mørkt udsyn for socialister. Hvis socialister kun kan administrere kapitalismen på dens egne præmisser, når de får magten, hvilket håb er der så for forandringer i samfundet mod socialisme?

Heldigvis behøver det ikke være sådan. Der er en anden vej.

Europæisk tendens

SYRIZA er et parti, som forsøger at tilbyde en mere human administration af den græske kapitalisme. En langsomere afvikling af gælden og en lettelse af de hårde nedskæringer på velfærdens, som kreditorerne dikterer. Det var derfor de blev valgt.

Lignende tendenser kan ses bl.a. i England med Jeremy Corbyns valg til formand for Labour. En position til venstre for decideret socialdemokratisme –

venstre-reformismen. Den har stor appel lige nu overalt i Europa.

"Hvis vi stemmer på jer, så klarer I ærterne for os," synes at være logikken. Den måde at tænke på kan se meget fornuftig ud.

Hvorfor risikere liv og lemmer hvis der er en nemmere vej? Arbejderklassen springer ikke direkte fra passivitet til revolution i ét spring. Selv i de meste ekstreme situationer, som for eksempel i den russiske revolution i 1917, tog det ni måneder, før arbejderklassen var moden til at tage magten.

Fra passivitet til handling

De forskellige faser af en revolutionær udvikling er ekstremt vigtige at blev klog på. Hvis folk skal ofre sig for at få forbedringer, så er det fordi, de har erfaret, at det er den eneste vej til at løse deres problemer.

Problemet er bare – som vi har set i SYRIZAs tilfælde – at der er no mercy.

I virkeligheden er det i modstrid med al økonomisk (kapitalistisk) fornuft at påtvinge den græske økonomi så store byrder. Men det er heller ikke det, det handler om. Nej, SYRIZA skal ned med nakken som et eksempel for andre, der måtte få samme oprørske tanker.

Med næb og klør

Man kan ikke afskaffe kapitalismen lidt efter lidt. Den herskende klasse kæmper med næb og klør for at bevare deres magt og privilegier.

De kan nogle gange være tvunget til taktiske tilbageskridt; men det er kun, indtil de føler sig stærke nok til at gå i offensiven igen. Dette mønster vil gentage sig hver gang, der kommer et nyt SYRIZA i andre lande.

Det, der kan ændre stemningen fra håbløshed og passivitet i sådan en situation, er eksistensen af et parti, som er parat til at gå i flæsket på den herskende klasse, og ser kampen på gaden og på arbejdspladserne som det vigtigste våben.

Hvor er modmagten?

Parlamentarisk repræsentation er vigtig. Men bagved de forskellige demokratiske

forsamlinger er staten og mange magtfulde institutioner som er gearede til at forsvare den herskende klasse mod angreb.

Da de græske banker truede med at lukke for at presse den demokratisk valgte Syriza-regering til at gøre noget andet end de de blev valgt til er det eneste mulige modsvar at opfordre bankarbejdere til at overtage kontrollen med bankerne og drive dem i arbejderklassens interesse.

Når kapital-ejerne forsøger at flytte deres formue andre steder hen, skal den indefrys. Hvis de allerede har flyttet deres penge, må man bede om international arbejder-solidaritet for at få kapitalen tilbage deres rette ejere – dem som har skabt værdien.

Den dybe stat

I mange kapitalistiske lande ligger der det, man kalder "den dybe stat". Det er efterretningstjenester, de militære ledere og de øverste chefer i politiet og i centraladministrationen – magtfulde kredse, som vil gøre alt for at bevare magten hos de få, på trods af demokratiske valgte regeringer.

Et lille ekko af dette er en højtstående general i Storbritannien, som truer en fremtidig Labour-regering med kup, hvis de følger Corbyns idé om at afmontere det britiske atommissil-program. Der ligger et kæmpe-pres på Corbyn for at afsværge loyalitet over for kongehuset og staten – den kapitalistiske stat.

Et socialistisk parti, som ønsker at trodse både den lokale og den internationale kapital, skal straks tage skridt til at opløse og uskadeliggøre statens militære gren – hæren og politiet først og fremmest - og erstatte den med kontrolfunktioner under arbejderkontrol.

Men også retsvæsnets og dommerstanden spiller en afgørende bevarende rolle under kapitalismen. Også her må der stilles krav om lovgivning, som forsvarer den enkelte mod staten og ikke omvendt som i dag.

Modmagt

Men for at kunne have noget at have

disse ideer om knusning af den kapitalistiske magt i, bliver man nødt til at have en styrke. Ikke blot en passiv opbakning i form af stemmer, eller endda i form af magte til en demonstration.

Det er nødvendigt med en reel modmagt i samfundet dér, hvor det batter noget – på arbejdspladserne og i boligområderne. Der har været masser af éndags-generalstrejker mod de tidligere græske regeringer, men ikke så meget aktivitet i arbejderklassen siden SYRIZA kom til magten.

Hvis den græske arbejderklasse skal videre er de nødt til at organisere sig mod det, som kommer. Faktisk mod SYRIZA selv, men sammen med deres arbejds-kammerater, som er med i eller har stemt for SYRIZA.

Og det er i den kamp, som kommer, at arbejderklassen har mulighed for at erfare sin egen styrke. En erfaring, som kan gøre den i stand til – hvis og når situationen spidser til – faktisk at overtage produktion og samfundets vel selv. Demokratisk organiseret fra bunden af samfundet.

Det er det Karl Marx mente med, at "arbejderklassens befrielse er arbejderklassens eget værk".

Organiserede socialister

Det, der er behov for i dag, er socialister som tænker i disse baner – og handler og organiserer ud fra disse tanker.

Utilfredshed er der nok af – mod den racistiske flygtningepolitik, mod klodens ødelæggelse, mod korrupsionen, mod afmontering af velfærdens og mod fremmedgørelsen af mennesket fra mennesket.

Opblomstring af venstre-reformismen er klart et politisk udtryk for det. Desværre viser det sig, at deres svar er mangelfuldt.

Vi har brug for partier, som reelt udfordrer kapitalen, og som har en chance for rent faktisk at vinde, fordi de bygger på en klasse, der har den magt, der er nødvendig.

UDKANTS DANMARK – en socialistisk forklaring

For mange opleves det som nedladende at blive stemplet som “den rådne banan” og “Udkantsdanmark”. Det opleves som mindre fint at bo i disse områder. Det er ikke pointen med denne tekst at bære brænde til det bål.

Af Jesper Juul Mikkelsen, foto: Mette Kramer Kristensen

Men der er sket et enormt forfald i landområderne. Dette forfald skal vi som socialister tage dybt seriøst. I første omgang ved at forsøge at forstå, hvad det er for en forandring, som er i gang.

Hvad er Udkantsdanmark?

Der findes ikke nogen definition af begrebet “Udkantsdanmark”. Det, som kommer nærmest, er EU’s definition af udkantsområder. Der er to kriterier, som skal være opfyldt for at være et udkantsområde:

1. Den gennemsnitlige indkomst i kommunen skal være lavere end 90 pct. af landsgennemsnittet.

2. Der skal være fraflytning fra området, eller en befolknings-tilvækst, som er lavere end 50 pct. af landsgennemsnittet.

I Danmark drejer det sig om 16 kommuner og 25 øer, der lever op til den definition. Der bor 90.000 mennesker i de såkaldte udkantskommuner.

Hvad skaber udkanter?

For at forstå udviklingen af Udkantsdanmark, mener jeg, der skal inddrages tre faktorer: Kapitalismens dynamik, kommunalreformen fra 2007 og udviklingen i landbruget.

Konkurrencen og staten

Det, som driver kapitalismen, er konkurrencen om jagten på profit.

I denne konkurrence vil nogen gå under og andre blive større og dominerende. Der er et grundlæggende drive mod monopolisering indbygget i kapitalismen. Altså et konstant træk mod centralisering og stordrift.

Men dette træk bliver i høj grad understøttet af politikere. I konkurrencestaten måles alt på konkurrencen mod hinanden.

Staten opfattes som et privat firma, der skal optimeres for at styrke konkurrenceevnen. Derved bliver politik i stigende grad kunsten at strømline staten for at kunne konkurrere med andre stater.

Konkurrencen finder vej ind i alle dele af staten. Vi har i dag ikke én større by, som ikke forsøger at brande sig over for andre byer i den indbyrdes kamp om skattegrundlag og turister. Den såkaldte “City branding”.

Den samme tendens er blevet fremelsket mange andre steder i

samfundet fx på uddannelsesområdet, hvor udgiften til reklamer vokser, mens der bliver skåret ned på kerneydelsen.

I denne konkurrence er centralisering en naturlig konsekvens. Konkurrencen, dannelsen af stærkere centre (og dermed af Udkantsdanmark) hænger sammen.

Kommunalreformen 2007

Men den grundlæggende dynamik i kapitalismen er ikke nok til at forstå udviklingen af Udkantsdanmark. Politikerne har i høj grad været med til at skubbe bag på udviklingen. Især med kommunalreformen fra 2007.

Med kommunalreformen blev 271 primærkommuner til 98 kommuner og de 13 amter til 5 regioner.

Kommunalreformen var en politisk centralisering. For det første betød nedlæggelsen af amterne, at 2/3 af de politiske beslutninger blev rykket længere væk fra

borgerne.

Kommunalreformen betød også at regionerne mistede magt i forhold til amterne. Man fjernede sammenhængen mellem det politiske og det økonomiske ansvar. Dermed er regionspolitikkerne i dag blot administratorer for andres politik. Man har reelt flyttet magten opad i systemet, til landspolitikkerne.

Med kommunalreformen fulgte flere reformer, som skulle skabe større geografiske enheder inden for centrale områder som Skat, uddannelser, politi og retsvæsen.

Centralisering af beslutningerne betyder centralisering af arbejdspladser, og at folk flytter efter dem. Frem til kommunalreformen voksede byer med under 5000 indbyggere. Disse byer oplever i dag en generel fraflytning.

Årsagen til reformen blev nok tydeligst formuleret af Venstres daværende politiske ordfører Jens

Rohde, som forklarede, at kommunalreformen handlede om at skabe større enheder, så det blev lettere at udlicitere og privatisere.

Fabriksliggørelsen af landbruget

Landbrugets udvikling har helt klart også været med til at affolke landet. I 1950'erne var der 400.000 landbrugsbedrifter i Danmark, og omkring en million mennesker var beskæftiget her.

I dag er der omkring 10.000 landbrug tilbage. Tendensen er klar; der er færre jobs at få i landbruget, og det er en af årsagerne til at folk flytter væk.

Men udviklingen med fabrikslandbrug i Danmark har haft en anden betydning. Landbruget dækker 61 pct. af arealet i Danmark. Det gør os til det mest intensivt dyrkede land i verden!

De store fabrikslandbrug skaber trøstesløse områder. Jorden bliver til store døde flade marker – uden liv og variation. Den danske natur bliver mere og mere fattig.

Det kapitalistiske landbrug har enorme økologiske konsekvenser. Landbruget forbruger i dag langt mere energi, end det producerer. Det er især forbruget af kunstgødning, som koster enorme mængder af fossile brændstoffer.

Landbrugets monokultur, de kæmpestore marker med den samme plante, er med til at dræbe dyrelivet og overlevelseshedighederne for insekter og bier. En konventionelt dyrket mark er biologisk at sammenligne med en ørken. Gold og livløs.

Landbrugets udvikling har altid været en kampplads. Kampen om kontrollen over jorden har været den grundlæggende kamp i vores samfund. Engang stod kampen mellem dem, der arbejdede på jorden, og dem, der ejede den. I dag står den også mellem de få, som tjener på jorden, og alle os, som ønsker en bæredygtig jord.

Udkantsdanmark og socialister

Udkantsdanmark er et produkt af politikernes centralisering og konkurrencens dynamik mod monopoler og større enheder. Det er samtidig et udtryk for, at kapitalistisk landbrug har fremmedgjort os fra vores jord og tvunget os ind til byerne.

Som socialister kan vi på den ene side se et potentiale i kapitalismens centralisering.

Når arbejdere bliver tvunget sammen i store enheder, er der en mulighed for at organisere os og slå igen mod vores magthavere. Vi har set, at der ligger et stort potentiale for oprør i de store metropoler, verden består af i dag.

Men vi skal som socialister samtidig have et bud på, hvordan vi får et langt mere sundt forhold til

vores natur og den jord, som danner grundlaget for vores liv og civilisation.

Vi skal pege på at en bæredygtig produktion er langt mere effektiv end den konventionelle giftproduktion og ødelæggende monokultur.

Vi skal pege på, at vi kan planlægge os ud af de økologiske problemer, vi står over for, fordi vi ved, at vi kan organisere produktionen anderledes, fra neden og demokratisk.

Vi kan bruge teknologien til at skabe løsninger og ikke blot profit, som det sker i dag.

Marxisme og bæredygtighed

Karl Marx var en af de første, som beskrev den kapitalistiske landbrugsproduktion som ødelæggende.

Han skrev meget rammende: “Al fremskridt for det kapitalistiske landbrug er kun et fremskridt for kunsten i ikke blot at berøve arbejderen, men også berøve jorden.”

Marx så, at kapitalismen medførte en adskillelse mellem menneskene og den jord, som man indtil da havde produceret sine livsfornödenheder på. Et system, hvor vores relation til jorden er formet af profit og dermed har fremmedgjort os fra den jord, som er grundlaget for hele vores civilisation.

EUROPA

OPRØR

I KRISE

**13.-15. november
i København**

**Marxisme 2015 er en weekend - 13.-15. november i København
- med debatter for socialister og anti-kapitalister.**

Magthaverne verden over kan kun levere brutale angreb på arbejdere og fattige – og mere racisme – som svar på den krise, der nu har varet 7 år. Fra Ukraine over Palæstina til Irak er deres svar endnu mere blodige.

I Danmark er 4 år med Thorning blevet afløst af Løkke og DF. De varsler endnu mere racisme og endnu flere nedskæringer.

Men der er også tegn på, at mange har fået nok. Kan protesterne mod regeringens flygtningepolitik udvikle sig til en mere generel modstand mod Løkke og DF? Og mod magthaverne i bredere forstand?

Det er nogle af de udfordringer, socialister står over for, og som er til diskussion på Marxisme 2015!

**Marxisme 2015 foregår
på Kulturstationen Vanløse,**
Frode Jakobsens Plads 4, tæt ved Vanløse Station (S-tog og Metro).

Se program og
TILMELD DIG PÅ
socialister.dk/marxisme

MARXISME 15

socialister.dk/marxisme

Jeremy Corbyn

Socialisten der blev Labour-leder

Den 12. september valgte over en kvart million arbejdere, fagforeningsfolk og især unge med overvældende flertal "den utænkelige kandidat", Jeremy Corbyn, til formand for det britiske Labour-parti.

Af Bo Nielsen, foto: David Holt, flickr.com

Såvel Labours egen centrum-højrefløj og Blairisterne som Tory'erne (de konservative) og den herskende klasse skiftevis slikker sig om munden og panikker.

Der var skuffelse og chok blandt millioner af arbejdere, der ønskede en anden politik, da de Konservative 7. maj 2015 vandt parlamentsvalget. I flere måneder forud for valget havde meningsmålingerne ellers spået en Labour-sejr.

Labours formand Ed Milliband tog konsekvensen og trådte tilbage. Det udløste valg til formandsposten.

Andy Burnham, Yvette Cooper og Liz Kendall, alle kendte parlamentsmedlemmer og medlemmer af Labours skygge-kabinet, meldte deres kandidaturer. Men 2. juni overraskede den 66-årige Labour-veteran Jeremy Corbyn ved at stille op.

Presse, politiske kommentatorer og Labours højrefløj kastede sig omgående frådende over Corbyn – og ikke uden grund: Corbyn, som har siddet i parlamentet siden 1983, er en outsider, en venstrefløjsskribent i det alt andet end radikale arbejderparti.

Adskillige gange har han stemt imod sit eget partis lovforslag og budgetter. Corbyn er udenomsparlamentarisk aktivist. Han har i årevis været ledende medlem af både Stop the War Coalition og af

Palestine Solidarity Campaign.

Da Corbyn annoncerede, at han ville stille op på "et klart antineds-kærings-grundlag", blev det opfattet som et angreb fra den yderste venstrefløj på samtlige ledelser helt tilbage til Blair og hans nyliberale overtagelse af partiet i 90'erne.

Organisatorisk trick med bagslag

Da Labour ændrede proceduren for formandsvalg, lanceredes det som en modernisering. Nu skulle princippet "én mand, én stemme" sikre, lød argumentet, at det var de menige medlemmer, der skulle tegne partiet fremover.

Det reelle formål var at svække fagforeningernes indflydelse på partiet.

Mod sætningen mellem den organiserede arbejderklassens interesser og hvad den økonomi-

ske ortodoksi tilsiger er 'ansvarlig politik' skulle ordnes i et snuptag ved at lukke tusinder af nye medlemmer ind i partiet.

£3 for et støttemedlemskab, og så var man stemmeberettiget. Politisk udvanding og hvervekampagne i ét.

Ingen havde kunnet forudse konsekvenserne heraf.

Corbyn fik nu en langt større platform for sit venstreorienterede budskab om modstand imod nedskæringer og privatiseringer, om besparelser på militær-budgettet, og nedlæggelse af Trident-atomvåbensystemet.

Svaret kom prompte fra særligt unge og arbejdere, som er vrede over nedskæringer og krige og har været politisk hjemløse. Over 100.000 mennesker meldte sig ind i løbet af formandsvalgekampen. Mange blev aktive i kampagnen for at få ham valgt.

12. september – en historisk sejr

Jeremy Corbyn vinder den 12. september en veritabel jordskreds-sejr i formandsvalgets første runde med hele 59,5 pct. - 251.417 stemmer - mere end tre gange så mange som den nærmeste modkandidat, Andy Burnham.

Sejren er på alle måder historisk. Og den kan ikke borklæres med en strategisk brøler ved at lukke op for '£3 registrerede stemmer'. Selv uden disse, ville Corbyn have vundet flertal i første runde.

Corbyns sejr er det største mandat givet til en britisk partileder. Dette til trods for, at han havde det mindste antal støtter blandt Labour-parlamentsmedlemmer nogensinde.

Alene valgdeltagelsen taler for sig selv: 76,3 pct.! Til sammenlig-

ning var valgdeltagelsen til parlamentsvalget i maj på 66,1 pct.

Labour har efter 12. september oplevet en yderligere medlems-tilvækst på imponerende 50.000 – det er flere, end der er medlemmer af det DF-lignende UKIP.

Optimisme på venstrefløj – krigsretorik på højrefløj

Corbyn bakkes op af de fleste faglige ledere, og han rider på en bølge af begejstring som bevægelsesmand. Selv det britiske kommunistparti gik ganske usædvanligt ud og blandede sig i Labours formandsvalg ved at støtte Corbyn.

Corbyns planer for at oprette et ministerium for arbejderrettigheder, at fjerne Thatchers forhadte anti-fagforeningslove, at rulle den nuværende Tory-regerings 'Trade Union Bill' tilbage, og at gen-nationalisere energisektoren og jernbanerne, er særdeles populære på venstrefløj (og lige så forhadte i borgerskabet).

Mest kontroversiel er nok Corbyns anti-militarisme. Det britiske atomvåbenforsvar Trident, som er opstillet i Skotland, skal væk, siger Corbyn, og lover, at Labour og Scottish National Party, som udraderede Labour i Skotland ved valget i maj, vil stemme sammen i parlamentet.

En Corbyn-ledet regering vil skære ned i militæret. Dette har fået en højtstående fungerende general til at gå ud i pressen med trusler om et 'mytteri' – dvs. et militærkup – imod en Corbyn-regering.

Dette kommer, efter at Cameron har kaldt Corbyn "en national trussel".

Revolutionære ønsker tillykke og holder begge ben på jorden

Internationale Socialister og vores britiske søsterparti Socialist Workers Party (SWP) mener ikke, at socialisme kan indføres fra oven.

Omvendt er vi ikke enige i, at det bare er mere af same shit, som det lyder på andre dele af den antikapitalistiske venstrefløj.

I en udtalelse fra SWP den 12. september lød det:

"Corbyns sejr er et rygstød til alle, der hader nedskæringer og racisme. Det kommer samtidig med at titusindvis af mennesker i hele Storbritannien går på gaden for at sige 'Flygtninge er velkomne'.

Jeremy Corbyns valgmoder har trukket store og entusiastiske publikummer, der er mødt op for at juble over et socialistisk budskab. Alle disse mennesker må udvikle sig til en bevægelse på gaderne og på arbejdspladserne, der kan vælte Tory-regeringen.

Corbyn vil stå over for en brandstorm af modstand fra de Labour-folk, der er rædselsslagne ved enhver venstredrejning. Der er 20 Labour-parlamentsmedlemmer, der virkelig bakker op om Corbyn. Der er 210, der ikke gør.

Der vil være et massivt pres på Corbyn for at gå på kompromis og række ud

til højrefløj i partiet. Dét ville være katastrofalt. Frimodighed og en pause fra politik som business as usual sikrede Corbyn hans opbakning. Han må ikke give sig nu."

Udenomsparlamentarisme

Alex Callinicos, SWP's internationale sekretær, peger på, at Labour ikke er nogen demokratisk institution – det har to store oligarkiske centre: parlaments-gruppen og fagbureaukratiet.

Sidstnævnte ser ud til overvejende at støtte ham. De er trætte af et Labour, der ikke kæmper almindelige menneskers

sag, siger Callinicos.

Helt anderledes ser det ud med parlamentsgruppen. Her minder han om, at Michael Foot, den venstreorienterede leder, der overtog et splittet Labour efter valgnederlaget til Thatcher 1980-83, gravede sin egen grav ved at forsøge at slutte fred med partiets højrefløj.

Det er den udenomsparlamentariske bevægelse, der er vokset op om Corbyn, der på sigt vil være hans styrke.

Men erfaringerne fra Grækenland og Syria viser, at der er brug for at bygge en bevægelse, der er uafhængig af Labour og fagtoppen.

Kvinder er fattigere end mænd

Kvinder tjener gennemsnitligt 18 pct. mindre end mænd – sådan har det været siden starten af 1980'erne.

Af Christine Kyndi Bergen

Selv for samme arbejde tjener kvinder mindre: En kvindelig industriarbejder tjener kun 89 kr., hver gang hendes mandlige kollega tjener 100 kr.

En mand ansat i den private sektor tjener gennemsnitligt 73.000 kr. mere om året end en kvinde i den private sektor. En mand i den offentlige sektor tjener 64.000 kr. mere om året.

Løngabet skyldes både at de "traditionelle kvindefag" er lavtløns-fag (hvilket har at gøre med synet på kvinder og den faglige organisering).

Men også at kvinder har lange perioder, hvor de er på barsel, og derefter måske er primært ansvarlige for syge børn, hentning osv. – det betyder at deres mandlige kollegaer bliver foretrukket til at få tildelt nye ansvarsområder (og dermed lønforhøjelse).

Kvinder tjener over et helt liv kun lidt over halvdelen af, hvad mænd når at tjene. Og kvinder – især ældre – har en markant større risiko for at ende i fattigdom end mænd: Kvinder udgør 70 pct. af verdens fattige.

Flere kvinder på topposter?

Kvindekvoter for bestyrelser, flere kvinder på topposter og en kvindelig statsminister – flere steder fra har det været fremført som en styrkelse af alle kvinders stilling i samfundet.

Af Christine Kyndi Bergen

Lone Fønss Schrøders har udtalt til DR, at der er for få kvinder i dansk erhvervsliv, politik og medier. Flere kvinder i offentligheden ville ændre vores syn på kvinder, siger hun og fortsætter:

"Så undgår vi, at dem, der tager beslutningerne, kommer fra en homogen gruppe, der ikke nødvendigvis repræsenterer det brede samfund."

Lone Fønss er formand for Saxo Banks bestyrelse og har flere andre bestyrelsesposter. Som kun 28-årig blev hun administrerende direktør for flyselskabet Star Air – så nogen repræsentant for det "brede samfund" er hun næppe.

Ideen om flere kvinder på topposter kommer kun til at gavne et meget lille mindretal af kvinder – nemlig dem i og omkring den herskende klasse.

Klasse og køn

Det store flertal af kvinder bliver ikke direktører eller får bestyrelsesposter – og for dem er det ligegyldigt om chefen, statsministeren osv. er en mand eller kvinde.

En kvindelig chef eller politiker kan skære ned og forringe lige så godt som sin mandlige kollega. Og i England gjorde Margaret Thatcher ikke noget godt for ligestillingen – tværtimod.

Som socialister afviser vi at indgå i alliance med disse borgerlige feminister. Vi ønsker ikke at kæmpe for bedre forhold for vores magthavere. Og vi afviser ideen, om at kvindelige arbejdere har et "interessesfællesskab" med kvindelige magthavere.

Det er rigtigt, at kvinder ikke er så fremtrædende i offentligheden i Danmark. Men det er en følge af kvindeundertrykkelsen, ikke dens årsag. I England var dronning Victoria og Elizabeth meget fremtrædende – uden at det gav kvinder generelt en bedre position i samfundet.

Kvindeundertrykkelsen er så grundlæggende i vores samfund, at den ikke kan ændres pr. stedfortræder som Lone Fønss foreslår. Det kræver i stedet, at flertallet af mænd og kvinder aktivt og i fællesskab organiserer for ligestilling.

Det var det, vi så i 70'erne hvor kvinders stilling blev forbedret massivt pga. en bevægelse og debat, der spredte sig til hele samfundet.

Kvindekamp under krisen

Hvordan kan vi genrejse en kvindebevægelse, der giver mening for flertallet af almindelige arbejderkvinder?

Af Christine Kyndi Bergen og Jørn Andersen

I denne sidste artikel i serien om kvindeundertrykkelse og kvindekamp vil vi prøve at drage nogle overordnede konklusioner – og til slut give nogle bud på, hvad der bør være centralt i kvindekampen i dag.

Ikke biologisk betinget

For det første har der ikke altid været kvindeundertrykkelse. Den opstod sammen med classesamfundene og er altså ikke biologisk, men samfundsmæssigt betinget.

I den tidlige kapitalisme fik kvindeundertrykkelsen sin særlige form. Den skulle sikre det "reproduktionen af arbejdskraft": Kvinder blev bundet til hjemmet for at opdrage den nye generation af arbejdere og pleje den nuværende samt de "unyttige" ældre.

Men med kapitalismens udvikling steg behovet for arbejdskraft. Flere kvinder kom ud i produktionen, og det blev nødvendigt med kollektiv børnepasning, ældrepleje og pleje af syge og skadede arbejdere.

Det gav i højere grad arbejderkvinder en rolle som mandlige arbejderes, og den traditionelle kvinderolle blev udfordret.

Højdepunkter

For det andet, så har vi gennem 1900-tallet set to perioder, hvor kvindekampen nåede et langt højere niveau end ellers: Perioden med oprør og revolution efter 1. verdenskrig og igen under "68-oprøret".

Kvindekampen har altså været

stærkest, når den er foregået samtidig med – og som en del af – et mere generelt klasseoprør, der har truet magthaverne og den herskende orden.

Men er også gået den anden vej: Kvindekampen har også bidraget til at organisere flere kvinder i fagforeninger og som aktive på venstrefløjen.

Omvendt er det ikke så underligt, at også kvindekampen er i defensiven i dag, hvor den generelle modstand mod nedskæringer og krisepolitik står svagt.

Stadig kvindeundertrykkelse

For det tredje, så er det åbenlyst, at der også er kvindeundertrykkelse i dag. Og at magthaverne forsøger at rulle nogle af de fremskridt, vi vandt sidste gang, tilbage.

Dog ikke altid med held. Fx forsøgte den spanske regering i 2014 at begrænse kvinders adgang til abort – men måtte trække forslaget efter store protester. I USA går det begge veje: Nogle delstater begrænser adgangen til abort, mens andre udvider.

Selv om kvinders rettigheder er under angreb, så kan kvinder ikke tvinges "tilbage til kødgryderne".

Kampen i dag

Vi befinder os i den dybeste krise siden 30'erne – og den fortsætter. Så er det altså absurd, at 8. marts-initiativet (støttet af det meste af venstrefløjen) de sidste mange år kun har sat prostitution på dagsordenen (se 8marts.dk).

De problemer, det store flertal af almindelige arbejderkvinder slås med, kommer ikke i centrum: Skiftende regerings nedskæringer, den stigende uligeløn osv., osv.

Hvis kvindebevægelsen igen skal i offensiven, så er det nød-

vendigt, at det sker med et klasseudgangspunkt.

Det betyder for det første, at (bl.a.) følgende krav må i centrum:

- Uligeløn
- Lige forhold for kvinder på arbejdspladsen
- Stop for nedskæringerne i velfærden – som rammer kvinder dobbelt, idet det er typiske "kvindejobs" som bliver skåret væk. Og idet det typisk er kvinder, som overtager de opgaver, det offentlige ikke længere løser, som fx ekstra omsorg for ældre familiemedlemmer.
- Længere, betalt og tvungen barsel for begge forældre.

For det andet betyder det, at der er brug for at opbygge et politisk alternativ til den parlamentariske logik, der dominerer venstrefløjen: Uden aktive netværk, som organiserer almindelige mennesker – mænd og kvinder – til at kæmpe for forbedringer, så får vi ingen forbedringer igennem parlamentarisk.

Dette er den femte og sidste artikel i serien. Socialistisk Arbejderavis vil fortsat dække kvindekamps-spørgsmål, men i en anden form.

Hvis du har lyst til at blande dig i debatten – fx med bud på, hvordan vi kommer videre i dag – så vil Socialistisk Arbejderavis gerne stille spalteplass til rådighed. Hold indlæggene så korte som muligt og send dem til breve@socialister.dk

Her står ISU

Krisen

Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.

Magthaverne – ”de 1%” – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.

Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.

Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.

Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand

Selv om deres ”krise-medicin” ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.

Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.

Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel

Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en ”rød” regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik. Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.

Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.

Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.

Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.

Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari

Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.

Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarslere om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30’erne.

Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.

Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.

Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system. Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.

Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Film: “Still The Enemy Within”

Socialistisk Arbejderavis og Internationale Socialister/ISU viser den anmelderroste engelsk film “Still The Enemy Within”.

Filmen portrætterer de britiske minearbejderes strejke 1984-85 – den længste strejke nogensinde i Storbritannien. Historien fortælles af de strejkende selv og stiller skarpt på modstand fra neden, håb og solidaritet – et vigtigt stykke historie, og yderst relevant i dag.

Der vil være to korte indslag fra folk, der var involveret i solidaritets- og støtte-arbejdet for minearbejderne både i Danmark og i England.

Så kom og vær med til gratis filmfremvisning – læg i stedet mønter

og sedler i baren og indsamlingsbøtten.

siden af De Gamles By.

Tid og sted: Fredag den 16 oktober kl 19.00 på Nørrebro, lige ved

Skriv til Marie for tilmelding og adresse på: 20 89 52 57.

30.000 kr.

til Socialistisk Arbejderavis

Med den nye borgerlige regering ved magten, er der mere end rigeligt at tage fat på.

Mange vil blive hårdt ramt af regeringens politik – både flygtninge og indvandrere, men også lønmodtagere, studerende, jobsøgende og bistandsmodtagere vil mærke nedskæringerne på egen krop.

Socialistisk Arbejderavis er og vil fremover være et talerør for modstanden og stå forrest i kampen. Men ingen avis uden penge! Derfor samler vi ind til Socialistisk Arbejderavis, for at vi kan fortsat kan være et talerør for modstand.

Intet beløb er for lille (eller for stort for den sags skyld)

Hvis du gerne vil give et bidrag, så kan du betale via Mobilepay 30 23 02 29 (Mette Olette). Eller via netbank på konto 5342 0000357669. Mærk indbetalingen “Indsamling 2015”. Hver en krone tæller!

IS/U på facebook

Socialistisk Arbejderavis: facebook.com/SocialistiskArbejderAvis

Internationale Socialister/ISU: facebook.com/groups/intsoc/

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede.
Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/lokalafid

København

Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info.

Torsdag 8. okt.: Ja til flygtninge – Nej til nedskæringer! Hvordan vælter vi Løkke?

Torsdag 15. okt.: Den russiske revolution, 1. del

Torsdag 22. okt.: Den russiske revolution, 2. del

Torsdag 29. okt.: Kampen for klimaet
Torsdag 5. nov.: Studerendes vilkår i dag og mulighederne for modstand

Odense

Mødes kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.

Torsdag 8. okt.: Flygtningesituationen: Socialister og folkelige bevægelser

Torsdag 15. okt.: Marx's filosofi for forandring

Torsdag 22. okt.: Ja til flygtninge – Nej til nedskæringer! Hvordan vælter vi Løkke?

Torsdag 29. okt.: Uddannel-

sespolitik/Et andet Universitet – socialistisk kritik
Torsdag 5. nov.: Arbejde og kapital
Torsdag 12. nov.: Klimakrise og socialisme
IS/U Odense på Facebook: facebook.com/groups/703272553037371/

Midtjylland

Kontakt Carsten, 2622 3858, for info om møder og aktiviteter.

Århus

Mødes kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 6128 9615, for mere info.

Tirsdag 20. okt.: Ja til flygtninge – Nej til nedskæringer! Hvordan vælter vi Løkke?

Torsdag 27. okt.: Findes der en arbejderklasse i USA?

Torsdag 10. nov.: Introduktion til marxistisk økonomi

IS/U på facebook
Socialistisk Arbejderavis: facebook.com/SocialistiskArbejderAvis

Internationale Socialister/ISU: facebook.com/groups/intsoc/

Gyldent håndtryk i Odense kommune

En socialrådgiver blev whistleblower og afslørede grove brud på loven i Odense Kommune. Dansk Socialrådgiverforening bakkede op og sagen vakte stor vrede i byen.

Af Lene Junker

Nogle af de allermest sårbare og udsatte børn i kommunen blev nægtet den støtte, de ifølge loven havde krav på.

Kommunens Børn og Unge-udvalg var orienteret om fremgangsmåden, men INGEN havde givet sig tid til at undersøge konsekvenserne af besparelserne.

Måske fordi det var det nemmeste? Måske fordi man ikke ønskede at vide det? Og nu vasker alle, inklusive rådmanden, deres hænder.

Da en ekstern undersøgelse viste, at der var begået lovbrud, så var det klart, at de ansvarlige i forvaltningen måtte forlade deres poster. (I øvrigt en ganske unødvendig undersøgelse. Man kunne jo bare tale med de berørte socialrådgivere i stedet for at smide en halv million kr. ud ad vinduet.)

4,5 millioner

Men hvorfor skal direktøren for Børn og Unge-forvaltningen, Peter Pietras, have 4,5 millioner kr. for at gå? Han må da have misligholdt sin kontrakt på det groveste.

Har kommunen virkelig indgået en kontrakt med en topembedsmand, som betyder, at uanset hvad så koster en fyring i utide 4,5 millioner?

Eller er de 4,5 millioner prisen for at tage skraldet og forholde sig tavs om politikernes medvirken og medansvar? Det er i al fald de samme politikere, som har givet grønt lyst til det gyldne håndtryk.

Igen

For mindre end to år siden blev den tidligere direktør for Børn og Ungeforvaltningen, Jimmy Streit, fyret med et gyldent håndtryk på 2,3 millioner, og efterfølgende tavshed om årsagen.

Ansatte i Odense Kommune møder hele tiden krav om besparelser, og mange ansatte bliver sparet væk. Vores fælles velfærd er ved at bryde sammen om ørerne på os.

Siden har 124 forældre til handicappede børn henvendt sig til Odense Kommune, fordi deres børn heller ikke får den støtte, som de ifølge loven har krav på.

Det er vanvittigt at være vidne til en sådan løssagtig omgang med penge.

Politikere og embedsmænd samarbejder om at dække over konsekvenserne af deres besparelser. De lukker sig om sig selv og forbliver tavse, om hvad der foregår.

COP21:

Endnu et spildt klima-topmøde

For 21. år i træk mødes verdens ledere for at snakke om klimaforandringer. Endnu en gang vil de, der håber på klimaløsninger derfra, blive skuffede. Alt håb er dog ikke ude: En spirende klimabevægelse er ved at genopstå.

Af Christine Bergen

De ødelæggende konsekvenser af klimaforandringerne er tydelige: Massiv tørke ødelægger høsten og truer vandforsyningerne. Oversvømmelser gør store områder ubeboelige. Flere skovbrande, kraftigere storme. Osv.

Det ødelægger livsgrundlaget for millioner af mennesker – især de fattigste.

Vi ser allerede klimaflytning – vi vil se dem i millionvis om få år. Og vi vil komme til at se mere rivalisering mellem stater

om fx vandressourcer, og endnu mere kontrol ved grænserne.

Forskernes seneste rapporter fortæller, at klimaforandringerne accelererer hurtigere end forudset. Det kan snart være for sent at vende udviklingen.

Stort set hver måned det sidste år har været den hidtil varmeste januar, februar osv. 2015 bliver det varmeste år nogensinde.

Ligegyldighed

Trods de dystre udsigter gør verdens ledere intet. Topmøde på topmøde ender ud i luftige aftaler, som for det første ikke er bindende, for det andet ikke er nær ambitiøse nok til at holde opvarmningen under de kritiske 2 grader.

COP21 kommer ikke til at bryde med den ligegyldighed.

Kapitalismen er bygget op omkring fossil økonomi. Olie-

selskaber og bilfabrikanter er blandt de største virksomheder på verdensplan.

Danmarks største kapitalist, Mærsk, tjener på Nordsøolien og en kæmpe fossil containerflåde, der forurener lige så meget som resten af Danmark tilsammen. Og på supermarkeds-kæder med flere kvadratkilometer parkeringspladser til kunderne og tusinder af lastbiler til forsyning.

Opgør

Grøn omstilling kræver et opgør med de største virksomheder og et indhug i deres profit.

Da den økonomiske krise startede i 2008, stoppede enhver snakkede fra verdens ledere om i det mindste at gøre et eller andet.

Magthavere verden over var kun interesserede i én ting: At få deres nationale kapitalister så helskindede som muligt igennem krisen.

Det så vi ved COP15 i København i 2009. Det var det klimatopmøde, som skulle finde en efterfølger til Kyoto-protokollen – en ny ambitiøs plan for at stoppe global opvarmning. Men det var også et topmøde i krisens tegn.

100.000 på gaden

COP15 blev omdrejningspunkt for mange menneskers håb om en løsning på klimaproblemerne. I København var 100.000 på gaden for at appellere til verdens ledere om en retfærdig og ambitiøs aftale.

Der opstod mange nye netværk i den periode. Under topmødet var København – og andre byer verden over – fyldt med møder, demonstrationer og mange andre aktiviteter.

COP15 endte som bekendt

med, at 4 af de 5 største kulproducerende lande (USA, Kina, Sydafrika og Indien), sammen med Brasilien og med stiltiende accept fra EU og andre rige lande smadrede enhver mulighed for at få en aftale på plads.

“København-erklæringen” indeholdt intet andet end hensigtserklæringer.

Da håbet om en ambitiøs klimaaftale på COP15 blev smadret, faldt også klimabevægelsen til jorden. Siden har der ikke været store klima-protester i Europa.

Men op til COP21 ser det ud til at en ny klimabevægelse så småt er ved at genopstå. Og i Canada og USA har det været et centralt spørgsmål i 2-3 år.

Et andet svar

Faren for en ny klimabevægelse er, hvis den igen nøjes med at appellere til politikerne. For når politikerne igen vælger ikke at gøre noget mod klimaforandringerne – hvad gør man så?

I stedet for at appellere til politikere må en ny klimabevægelse organisere modstand blandt almindelige mennesker.

Helt konkret kan det udmønte sig i en kampagne for oprettelsen af 100.000 klimajobs i Danmark. En grøn omstilling kræver nemlig folk til at sætte flere vindmøller op, til at udbygge offentlig transport, isolere boliger osv.

Et krav om 100.000 klimajobs er et krav, som også kan tages ud blandt fagligt aktive, på arbejdspladserne og i fagforeningerne. Der hvor arbejderklassen har sin styrke.

“21 års snak er nok. Vi vil have handling nu”

Søndag den 29. november, dagen før COP21 starter i Paris, er der global aktionsdag.

Kom til klima-demonstration kl. 13.00-16.00 på Christiansborg Slotsplads - og tag dine venner med.

Se mere på facebook “COP21 KLIMADEMONSTRATION”.

Løkke kulsorte klimapolitik

Løkke-regeringen har meldt klart ud: Klimaforandringer er ikke noget, den bekymrer sig om.

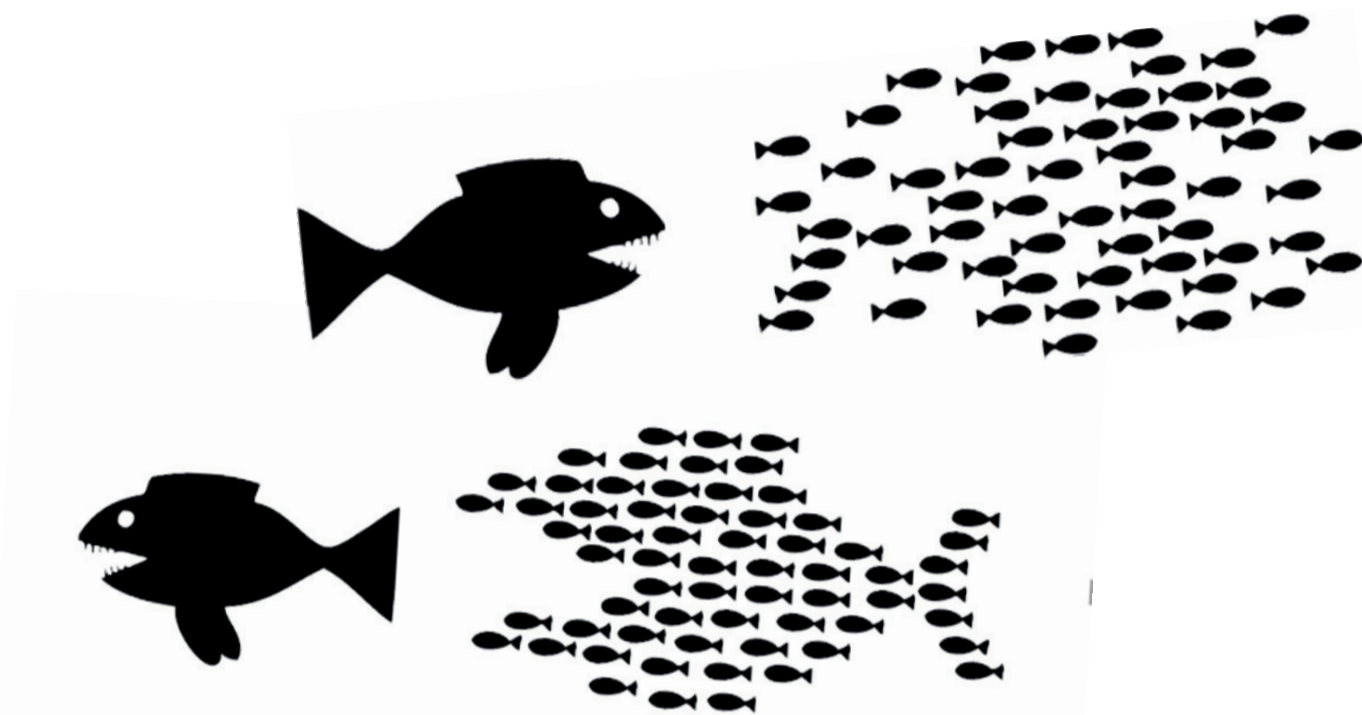
I starten af september meddelte Venstres klimaminister Lars Christian Lilleholt, at han har besluttet at droppe de danske klimamål om udfasning af kul og naturgas samt reduktionsmål og mål for vedvarende energi.

Det er en gentagelse af, hvad Fogh-regeringens gjorde, da den trådte til i 2001: Økonomiminister Bendt Bendtsen stoppede Svend Aukens relativt ambitiøse planer for bygning af vindmølleparker.

Løkke-regeringen har desuden i finansloven bl.a. fjernet industriens NOx-afgifter og svækket miljøkravene til landbruget. Også på miljø- og klimaområdet er regeringen vore modstandere.

Socialisme for begyndere

Klassebevidsthed

Klassebevidsthed er ikke kun bevidstheden om, at vi bliver udbyttet og undertrykt. Det er bevidstheden om, at arbejderklassen selv er nøglen til at ændre det.

Af Jørn Andersen

I sidste nummer beskrev vi kapitalismens opdeling af mennesker: Et lille mindretal, der ejer og kontrollerer produktionsmidlerne, mens det store flertal kun har sin arbejdskraft at sælge.

I et kapitalistisk system er den enkelte arbejder magtesløs. Hun er tvunget til at underordne sig kapitalistens regler for at få lov til at sælge sin arbejdskraft til ham.

Men kollektivt har klassen af arbejdere en meget stor magt: Kapitalisterne er afhængige af, at tilpas mange mennesker vil sælge deres arbejdskraft – og til en acceptabel pris.

Så hvis arbejderklassen bare sluttede sig sammen og nægtede at sælge deres arbejdskraft, så ville kapitalisterne være færdige. Arbejderne kunne overtage produktionsapparatet og organisere produktionen efter demokratiske principper.

Befrielse

Det er den simple idé bag alle de store befrielses-ideologier under kapitalismen: Syndikalismen, anarkismen og marxismen.

Men hvorfor er det ikke sket for længst?

Den ene grund er, at kapitalen har organiseret et voldsapparat – politi og militær – til at forhindre det. Men det er ikke den vigtigste årsag.

En langt vigtigere årsag er: Under "normale" omstændigheder er flertallet af arbejdere ikke bevidste om, at de faktisk har styrken til at kunne afskaffe kapitalismen og dermed lønslaveriet.

Det får mange til at tænke, at socia-

lisme ikke kommer fra arbejderklassens kamp.

Men der er ikke altid "normale omstændigheder".

Bare inden for de seneste godt 100 år har arbejderklassen bragt samfund på randen af revolution 10-15 gange og organiseret oprørsagtige protester endnu oftere.

Tidligere samfund havde bondeoprør og slaveoprør, men de var langt, langt sjældnere. Den moderne arbejderklasse har vist sig at være den historisk mest revolutionære klasse.

Modsætning

Så arbejderklassen kan både være oprørs og ikke-oprørsk. Dele af arbejderklassen kan være oprørsk, mens andre dele ikke er det.

Den italienske socialist Antonio Gramsci forklarede det med, at de fleste arbejdere ikke har "en klar teoretisk bevidsthed om sine handlinger ... Man kan næsten sige, at han har to teoretiske bevidstheder (eller en bevidsthed med modsigelse) ..."

Eller sagt på en anden måde: På den ene side er den enkelte arbejder magtesløs og må acceptere lønslaveriet for at få brød på bordet. Sammen med lønslaveriet accepterer man i praksis den herskende orden – og, i det mindste delvis, de herskende ideer.

Den anden side er arbejderklassens kollektive styrke. Når den bliver synlig – ved at arbejdere handler kollektivt – så passer de herskende ideer ikke længere til virkeligheden.

Eksempler

Et eksempel: Nogle arbejdere er racister. Som enkelt-arbejdere konkurrerer vi om jobs. Racismen er en nem forklaring på, hvorfor jeg som indfødt, hvid arbejder har mere ret til jobs end andre. Racismen giver mening.

Men hvis man er i strejke, så er ra-

cismen en trussel mod den kollektive styrke. Den splitter og svækker strejken. Racismen må bekæmpes.

Et andet eksempel: Mange arbejdere støtter politiet. De er garanten for stabilitet og tryghed, tænker den enkelte, magtesløse arbejder.

Men når politiet bliver sat ind mod en strejke, bliver det tydeligt, at politiet kun er garanten for magthavernes stabilitet. De er arbejdernes modstandere.

Idé og handling

Som regel eksisterer disse modsatrettede ideer samtidigt i arbejderklassen – og på de fleste arbejdspladser. Ja, endda i hovedet på den enkelte arbejder.

Denne modsætningsfyldte bevidsthed har et politisk udtryk, nemlig reformismen.

Reformismen er ideen om, at tingene burde ændres, men samtidig at de fleste arbejdere ikke tror på, at deres egen styrke er svaret. Derfor håber man på progressive politikere, faglige ledere osv.

Men som de fleste har oplevet, så er reformismen ikke blot magtesløs over for den herskende klasses angreb. Den har også en tendens til ideologisk at tilpasse sig de herskende ideer.

For revolutionære socialister er nøglen til forandring, at større dele af arbejderklassen begynder at handle kollektivt.

Derfor findes socialisters svar ikke kun på idé-planet. Svarene er nødt til at kombinere ideologiske svar med konkrete forslag til, hvordan folk selv kan begynde at handle.

Det er gennem kollektiv handling, at flertallet af arbejdere opdager, hvordan kapitalismen i virkeligheden hænger sammen. Og hvordan den kan bekæmpes.

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

PP

DANMARK

